

МИ ГРАДИМО ЦРКВУ, ЦРКВА ГРАДИ НАС

Човек је одувек веровао да постоји нека натчовечанска сила, која је јача од њега и од које зависи. Према којој је осећао страхопоштовање, али и потребу да јој се приближи.

Право зближавање те силе и човека, први искрени загрљај са Богом десио се у срцу, али и Цркви – као дому Оца небеског!

Бог није волео самоћу. Зато је створио човека. Створио је и свог сина Исуса Христа, из љубави, да би се приближио човеку. Тако настаје Црква, као симбол Исуса Христа на земљи, јер ми Бога можемо да спознамо, да му се приближимо, само тражећи Христа. Кроз љубав, слободном вољом и у заједници са природом и другим људима, ми постајемо Црква. Живећи литургијски, добијамо пуноћу живота.

Не сећам се свог првог одласка у цркву, зато што је то било када сам била сасвим мала. Сећам се да ме је „тај“ дивовски загрљај одњихао. Да се на „те“ васионске груди и сада наслоним кад осетим да је тешко. Да пригрлим „тај“ пламени стуб кад год ме неко разочара или поклекнем на свом путу...

Многе сам светиње са родитељима обишла. Остала су ми у сећању разна запажања, лепе слике, поуке и објашњења, како монаха, тако и мојих родитеља. У цркви, свака ствар је на свом месту, цветни вртови и баште без травке и корова, мир и тишина царују. „Из овога“, говорили су ми родитељи, „и човек треба да научи и покуша да у себи и око себе успостави мир, да направи ред и створи хармонију“. О, како ми се чинило да на тим светим местима сваки цвет лепше мирише, свака птица умилније пева и сунце топлије греје!

Литургија! Е, то је права радост сусрета човека са Богом, па и са људима који чине ту натприродну заједницу. Не учи ли одлазак на литургију, сваког човека, да није лепо каснити? Да се река не прелази са пола моста? Да када нам „Неко“ подари живот и све живо и неживо око нас, није много издвојити два сата, једном у седам дана, и за то рећи ХВАЛА! На литургији човек спознаје лепоту дружења, саборности и снагу молитве, са познатима и непознатима, јер смо сви пред Богом једнаки. „Где су двоје или троје сабрани у име моје, тамо сам и ја међу њима“, рекао је Господ. Зато је молитва јача, моћнија када смо заједо! На литургији човек прима Исуса Христа у себе кроз Свету Тајну Причешћа. И колико је још светих тајни, обичаја или догађаја који човекову душу украшавају врлинама и лепим осећањима...

Нажалост, ми живимо у времену обмане, па многи људи, а нарочито млади, бирају живот без Бога и без обавеза. Живе без смисла, са нереалним циљевима. Превеликом употребом интернета и свим што је данас доступно, лако испрљају душу.

У многим домовима децу не уче и не васпитавају да буду добри, племенити, морални, верујући људи. Да поштују родитеље, да воле своју Цркву и да живе црквеним животом. А смисао и темељ живота јесте учење наше Цркве!

Данас се многи храмови граде и обнављају, али без човека у њима остају хладне зидине. Много људи ради на изградњи своје личности, али без Цркве, без духовног млека, тешко може бити добар, моралан, честит и достојанствен Хришћанин!

И тако вековима, камен на камен, врлина на врлину, зидамо и градимо, падамо и устајемо, ми – мали неимари, на путу до лица Његовог!

(Посебну захвалност дугујем оцу Макарију, игуману манастира Фенек, који већ доста година помаже мом оцу, мајци, двома сестрама и мени да градимо Цркву и да Црква гради нас!)

ТЕА